

Защо се миятъ котките слѣдъ ядене

Отдавна се случило това, много отдавна...

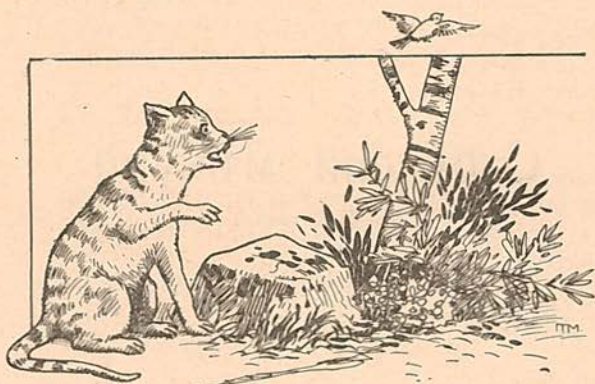
Хвъркалъ Вrabчо, хвъркалъ, подскачалъ на-самъ, подскачалъ нататъкъ, па току попадналъ въ лапките на една котка.

— Хж, — рекла тя, — добръ си ми дошълъ. Сграбчила го, замъкнала го на скрито мѣсто и се готвѣла да си позакуси.

Вrabчо ласкаво ѝ заговорилъ:

— На тоя свѣтъ нѣма по-голѣми чистофайници отъ котките. Тѣ никога не сѣдатъ да ядатъ до като не се измиятъ добръ.

— Истина, право казвашъ, — рекла котката. — Чакай да се омия.

Тя оставила Вrabча на камъка, па взела да си мие муцунката и я трие съ лапките си.

А Вrabчо не билъ глупакъ, — хвъркналъ, качилъ се на брѣзата и си зачуруликалъ.

Чакъ тогава се сѣтила котката, че Вrabчо я надхитрилъ, разсърдила се и му казала:

— Добръ ме метна ти мене, но отъ сега нататъкъ вече по-напрѣдъ ще ямъ, а послѣ ще се мия!...

И отъ тогава всички котки, по нейния при-мѣръ, по-напрѣдъ ядатъ, а послѣ се омиватъ...

А. С.